

вашата дъщеря, — и мене са тя харесва . . . Ехъ, да го носи дяволътъ, не би било лошѣво да ожениме нашите прасета и да поиграеме на свадбата имъ.

— Добро е, байо Либене ! Ако е писано на небето да станеме сватове, то на здраве ; ние нѣма да бждеме противни ; трѣба само да попитаме и Лила иска ли Павлина или не.

— Питайте я, питайте, отговорилъ дѣдо Либенъ, и билъ твърде доволенъ, че свалилъ отъ шията си тѣшеиятъ яремъ, който му тѣгналъ, като водениченъ камакъ ; той станалъ по-веселъ.

— Велико ! извикалъ Хаджи Генчо на момичето си : — ела тука !

Лила влѣзла и запрѣла са посрѣдъ стаята ; тя държала ржцете си кръстосани на поѣсътъ и гледала надолу.

— Що, мое чедо, харесва ли ти са дѣдо ти Либенъ ? попиталъ Хаджи Генчо. — Той е добаръ баща.